

MLADÝ SVĚT

1. Když už jsem se pustil do té hudby, pojďme si to trochu užít

27.06.2024 Mladý svět - Jan Januš

strana: 6 rubrika: Rozhovor s Igorem Orozovičem

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním; Ostravě

Igor Orozovič patří k hereckým hvězdám Národního divadla, zároveň ale úspěšně koncertuje. Písničky si dává dohromady sám: tvoří hudbu, texty, zpívá. Nedávno, jen krátce před svými 40. narozeninami, které oslaví 7. července, vydal své první album, Když chlap svléká tmu. V ambicích na vlastní autorskou desku ho sice možná kdysi trochu zabrzdil spolužák Tomáš Klus, ale teď, po důkladném otestování písniček na koncertech, míří k žánru "Orozovič". A utvrzuje se v tom, že to, co dělá, má smysl.

* Aktuálně vám vyšlo první autorské album, Když chlap svléká tmu. Kdy vás napadlo, že byste rád vydal desku?

Vždycky jsem doufal, že si jednou zkusím autorskou a sólovou polohu. Kdybych si ale rovnou říkal, že to bude deska, byl bych moc sebevědomý. Právě sebevědomí – a ani čas – jsem na něco takového dlouho neměl. Teď jsem se k tomu ale, po covidu, konečně dokopal. Taky mě k tomu dokopali lidi kolem mě: že už je na to ten správný čas a konstelace. Bez lidí, kteří dali důvěru mému potenciálu, bych to nedokázal. Je štěstí najít někoho, kdo ve vás věří. Nejdřív jsem si ale všechny ty skladby potřeboval vyzkoušet naživo, jak fungují a jak vlastně budu fungovat já, a tak jsme koncertovali o sto šest. Taky jsme hledali zvuk a styl kapely. Což si moc neusnadňuji, protože každá moje písnička je jiná. Beru to spíš jako výhodu než jako nevýhodu, i když pro publikum to může být matoucí. Lidé pak vlastně nevědí, na jaký koncert jdou... Ideální by bylo, kdyby šli na Orozoviče a věděli, že to je ten žánr nebo mix všeho možného. Právě ten pel-mel mě totiž baví. Ta deska, ten výběr, ale nakonec zní docela uceleně.

* A je už tedy Orozovič žánr?

Tohle bych v životě nedokázal říct. Ale ještě se asi budu profilovat a hledat. Myslím, že to je nikdy nekončící práce. Můžu zjistit, že mě to takhle baví a pilovat ten styl, který je naznačený v profilových písních, jako je titulní Když chlap svléká tmu nebo Náušnice. Ale vidím to spíš na udržování pestrosti. Lidé mají hodně rádi třeba i Labuť. Ta je ale ještě starší, z jiného tvůrčího období, z jiné energie. A i když se mně samotnému hodně líbí, takovouhle písničku napíše člověk párkrát za život, cítím, že jsem tehdy přemýšlel jinak. A tak to může být i do budoucna. Přijde třeba staré to, co dělám teď. Souvisí to i s tím, že do hudebního světa vstupuji jinak, než to bývá u muzikantů běžné. Jsem relativně dobře zakotvený herec, živím se tím a můžu si dovolit hledat a hledat. Kdo se hudbou vysloveně živí, si žánr, který zafungoval, dál drží. Obdivuju ty umělce, kteří jdou do risku a překračují svou komfortní zónu i za cenu toho, že ztratí nějaké posluchače. Za vzor mám v tomhle Davida Bowieho. Samozřejmě se s ním nechci srovnávat, ale pořád mu to někam lítal, a to se mi strašně líbí.

* Slyšel jsem ale, že vás s tou deskou trochu zabrzdil váš spolužák z DAMU Tomáš Klus...

To bylo spíš historicky. Tom měl kytaru vždycky při sobě a s neuvěřitelným nadšením hrál svoje písničky v každé volné chvíli. Moje piano je v tomhle nevýhodné (smích). Tomáš je fakt dobrej a já jsem to míval tak, že když jsem viděl, že někdo v něčem vyniká, spíš jsem se stáhnul a dělal třeba něco jiného. Tohle je ale už spíš minulost, člověk pracuje na tom, aby si věřil. Jak jsem říkal, mám kolem sebe teď podporu, třeba v Supraphonu, kde moje album vyšlo. Už na DAMU jsme si ale společně s Milanem Šotkem a Jiřím Suchým z Tábora založili Cabaret Calembour a tam jsme se mohli autorsky vyřádit. Vytvořili jsme si svoji poetiku, která fungovala a pořád funguje. Teď jsme oslavili patnáct let existence a vychází singl a videoklip Devadesátky.

* Ke všem písničkám jste napsal texty, složil hudbu, nazpíval je. Je tohle pro vás důležité?

Že to jsou autorské věci? Vlastně ano, být interpretem jiných písní mi vlastně přijde dost zbytečné. Na to je tady zase spousta šikovnějších, kteří je mohou nahrávat a zpívat (smích). Nejsem žádný skvělý studiový zpěvák. Spíš si třeba takhle občas zablnu naživo, ale v hlavní tvorbě pro mě má smysl být nějakým způsobem otisknutý.

* Myslím to tak, jestli by vás třeba nelákalo napsat jen hudbu a nechat si ji otextovat někým jiným, koho si třeba vážíte...

Ničemu se nebráním, pár lidí jsem se už takhle ptal, ale v ten moment nám to nějak nezarezovalo. Ten člověk by mě musel fakt dobře znát a napsat to opravdu pro mě. Spíš mě napadá, že bych třeba něco zkusil napsat s někým společně. Že bychom se vzájemně inspirovali. Vlastně jsem ale také zhudebnil pár básní a v tom bych rád pokračoval. Třeba Rimbauda nebo Halase. Písnička Deště je také naše oblíbená a paradoxně, i když je to František Halas, vylezla z toho totální rádiovka.

* Na albu máte také duet s Kateřinou Marií Tichou. I ona si své věci píše sama, tady ale byla jen interpretkou?

Jo, jo. Tuhle písničku na koncertech zpívala původně naše zpěvačka, pak jsem ji zpíval já sám, také to fungovalo. Na album jsem ale moc chtěl ženský hlas. Miluju folkovou polohu Kateřiny Marie Tiché a perfektně to zaklaplo. Pak ještě krásně pracovala s Filipem Jelínkem na druhých hlasech a vokálech a udělali to moc hezky.

* Dejte nám nahlédnout do své autorské dílny. Míváte nejdřív hudbu a pak texty? Nebo jak kdy?

Většinou, tak v 90 procentech, potřebuju mít ten textový nápad, tu myšlenku. Někdy vymyslím třeba jen dvě sloky, refrén a hledám hudbu. To mi většinou trvá dlouho, první nápady se snažím zahazovat, i když by možná byly z hlediska posluchačů úspěšnější. Já ale hledám specifické propojení textu a hudby, vyprávění. A když hudbu najdu, nebo spíš si ji najde sám text, dopisuji celou píseň do finální podoby. Asi mám určitý talent na improvizaci melodií na klavír, v tomhle jsem ochotný být trochu namyšlený, to zvládnu dělat šest hodin v kuse. Ale navěšovat na melodii text, to se mi moc nechce. Funguje mi to spíš naopak, říct si proč chci o něčem zpívat a pak až hledat tu formu.

* A píšete na papír? Na Instagramu jsem totiž viděl, že máte papírový diář a píšete do něj perem...

(smích). Jo, jo, čmárám rukou. Třeba u Holubího muže se ale stalo, že jsem byl doma nemocný, spal jsem přes den a pak jsem nemohl spát v noci. Utvářely se mi v hlavě myšlenky, pár motivů jsem si napsal rukou, pak jsem se ale probudil ve čtyři ráno a ten text jsem si napsal v polospánku do mobilu. Celkově si nápady už píšu víc do mobilu, což mě ale hrozně štve, protože je krásný listovat starým diářem a nacházet poznámky a střípky textů. Ale když pak píšu celý text, vždycky píšu rukou. Počmárám několik áčtyřek, pak zase všechno škrtám, sesumírovávám...

* Nakolik je ve vašem životě důležité právě písemnictví, psaní, literatura? Protože na albu máte odkazy třeba na Knihu džunglí nebo na Malého prince...

V písni Hvězdy byla asociace na malého tázajícího se prince úplně samozřejmá. Miluju tu knížku od dětství. A u Knihy džunglí to bylo naopak, tam jsem měl v hlavě nejdřív název – respektive myšlenku. Používat metaforický slovník popisující přírodu, ale ve skutečnosti popisovat naši betonovou džungli. Nechci ze sebe dělat velkého intelektuála nebo někoho hodně sečtělého, ale literatura je pro mě důležitá. Problémem dnešní doby je to, že nemáme v moderní kultuře moc na co odkazovat. Není společná a nedá se citovat. Dřív to bylo jednodušší v hudbě i v humoru, dalo se na něco odkázat a všichni hned věděli. V současnosti už to tak není. Buď ví jen někdo, nebo ví dneska, ale za rok už vědět nebude. Takže na co dnes odkazovat? I proto mám ve svých textech tak často Boha nebo anděly. Nejsem věřící, ale každý hned pochopí, o jakých hodnotách se bavíme.

* Na albu vybočuje písnička Madame de Janjour, pocta Ivě Janžurové, s níž hrajete nejen v Národním divadle. Jak takhle věc vznikla?

Ta písnička velmi dobře funguje, je to takové odlehčení i na našich koncertech. Vznikla na popud Českého rozhlasu do speciálního vysílání Tobogánu k narozeninám Ivy Janžurové. Bez větší ambice, aby z toho byla hitovka, ale právě díky Ivě Janžurové z toho hitovka na koncertech je. Paní Iva má ohromnou aureolu dobré osobnosti, se vším všudy. Není to trapná pop star, lidé ji mají rádi, protože je to osobnost. A není to falešná aura. Znáám ji moc dobře a vidím ji stejně. Takovouhle písničku bych nedělal pro někoho, koho bych si nevážil.

* Jaké to je hrát s Ivou Janžurovou v divadle? Nebo i s dalšími legendami Národního divadla?

Perfektní. Měl jsem štěstí, že mě ty velké herecké osobnosti, bardi, dobře přijali už v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**, kam jsem šel hned po škole. Díky tomu jsem neměl ostych ani v Národním divadle v Praze. Mám to tak, že buď mě někdo baví, nebo mě nebaví a jestli chce být odtažitý, tak ať je. Nikdy jsem neměl problém s autoritami. Buď nám to mezi sebou lidsky funguje, nebo ne. A když ne, tak se z toho neposereme, že jo.

* Aktuálně hrajete v Hamletovi nebo v Našich furiantech... Máte štěstí na klasiku?

No štěstí... jo, je to štěstí (smích). Hrál jsem i ve Strakonickém dudákovi, hraju v Kytici, jsem tu pro ty školy, vzdělávací herec. Ne, to si dělám legraci. Zrovna do Kytice jsem chtěl, říkal jsem si, jsem v Národním divadle, bude se to hrát v Zlaté kapliče, u toho má člověk být. Kytice se navíc tak hezky povedla... to je čest. Nejsem herec, který by byl živý z potlesku, nijak mě to nevzrušuje, jde o to, jestli nás to bavilo, nebo ne. Ale ovace, které jsou po Kytici, to jsou Rolling Stones. Lidé jsou opravdu nadšení.

* Říkal jste, že nehrajete pro potlesk. Proč tedy hrajete a proč zpíváte? Protože vás to baví? Nebo chcete něco předávat?

Proč umělec tvoří? Je to v něm, nebo je to nějaký vliv ADHD, člověk nikdy neví. Prostě se to tak událo. Umím si představit, že bych dělal i něco jiného, třeba v zoo nebo pro spolek zachraňující zvířata, to by mě určitě bavilo. Ale ve finále by to stejně dopadlo tak, že bych si do diáře kreslil, což dělám na cestách i teď. Je to prostě způsob vnímání světa. A možná spíš ventil.

* Za pár dnů, 7. července, vám bude 40. Je to zlom, nebo je to jen číslo?

Teď jsem našťěstí ve fázi, že to beru jen jako číslo. I díky tomu albu mám kolem sebe spoustu nových impulsů a musím strašně moc makat. Takže nemám čas rejpat se v tom, jestli má smysl dělat to, co dělám. Ale dva roky zpátky, během covidu, tam krizíčka byla.

Měli ji všichni umělci, nebylo to spojené jen s věkem. Člověk si klade otázky, jestli má mít rodinu, jestli má to umění smysl, jestli chce do stáří tajrlíkovat na jevišti nebo na stagi. Dokázal jsem si to nakonec srovnat a ucítil jsem, že to má smysl. Třeba od té doby vím, že hodně lidí nedokáže pracovat, aniž by si k tomu pustili třeba nějakou hudbu nebo seriál. Nemusí to být nejhlubší umění, energii je ale potřeba dotovat i jinak než jídlem.

* A co třeba seriál Polda?

To byla zábavná práce, s dobrou partou, první série byla skvěle napsaná. Poldovi a dalším projektům samozřejmě vděčím i za určitou popularitu. Bez ní bych si mohl hrát písničky v prázdných klubech. Během covidu jsem rozjel i Facebook a Instagram. Je to dnes nutnost a kdo nemá výhodu nějakého zviditelnění, tak to má strašně těžký. Těžko se pak leze i do médií. Protože kdo by dělal rozhovor o neznámém klukovi, co rád hraje na piano a kdo by to pak četl? Nikdo. Bohužel je to takhle komplexní. A je to potřeba všechno nějak vybalancovat.

* Chystáte teď nějaký další seriál nebo film?

Možná budu hrát hlavní roli v jednom filmu. Sice je to trochu romantárna, ale z přírody, bude to něco jiného, než se běžně točí. Ale uvidíme, jestli to zvládneme skloubit s diářem. Točím rád, ale musí to mít pro mě smysl. Seriály pro mě zatím nejsou existenčně nutné. Chci mít čas na hudbu. A už jsem přece jen ve věku, kdy člověk nezvládne dělat sedmdesát věcí najednou, zvládne jich najednou jen pár, a i tak je to těžké. Takže když už jsem se pustil do té hudby, tak si to pojdme trochu užít.

* V červenci budete hrát třeba na karlovarském filmovém festivalu...

To budeme na menší stagi, ale bude to super. Na konci srpna budeme mít dva velké open air koncerty v Brně na Špilberku a na Letní scéně Musea Kampa v Praze.

* A na podzim by mělo vyjít album Když chlap svléká tmu i na vinylu. Těšíte se?

Snad, člověk nikdy neví. Ale každý muzikant chce vinyl a k mému žánru to může fungovat. Vinyl může zaujmout třeba i někoho mladšího, kdo už si cédéčko nekoupí a nemá ho ani kde přehrát. Vinyl je cool a je to i hezká designová věc, navíc titulní fotka od Lucie Levé vypadá ve velikém formátu skvěle. Tak na to se třeba i těším.

***

Když chlap svléká tmu

Před dvěma lety herec a muzikant Igor Orozovič odstartoval svoji sólovou hudební dráhu koncerty, které se těší velkému zájmu a často bývají vyprodané napříč Českem i Moravou.

Posluchači oceňují Igorovy osobité autorské písně kombinující prvky šansonu, popu i jiných žánrů. Hudební recenzenti si všimají Orozovičova charakteristicky temného hlasu, kterým své autorské písně podává posluchačům s osobitou mužskou energií. Ve svých písních se nebojí vášně a patosu, ale zároveň přimíchává humor, křehkou poezii, ale i palčivá témata reflektující současnou situaci naší planety.

Na svém debutovém albu Když chlap svléká tmu spolupracoval s renomovaným producentem Filipem Jelínkem (který také spolupracuje intenzivně např. s Danem Bárťou) a v několika duetech zpívá se zpěvačkami Barborou Polákovou, Kateřinou Marií Tichou, Anetou Langerovou a v písni Madame de Janjour se ozve hlas legendární herečky Ivy Janžurové. Album vyšlo u Supraphonu.

Na albu se podíleli vyhledávaní hudebníci napříč žánry v čele s vokalistkou Markétou Foukalovou, basistou a.m. almelou (Meky Žbirka, Thom Artway), bubeníkem Davidem Landštofem (Radůza, James Harries), klávesistou Františkem Boříkem (Mandrage), kytaristou Michalem Rákosníkem, ale i pianista Jan Aleš, bubeník Roman Vícha, multiinstrumentalista Ondřej Klímek, kytarista Igor Očepovský a mnoho dalších.

Vydání alba předchází singl Holubí muž, který doprovází videoklip v režii držitele Českého lva Jana Baseta Střítežského pod choreografickým vedením držitele několika cen Thálie Ondřeje Vinkláta a vynikajícího tanečního uskupení DEKKADANCERS. Holubí muž je v nadsázce téměř autobiografickým songem naznačujícím tón a styl celého alba Když chlap svléká tmu.

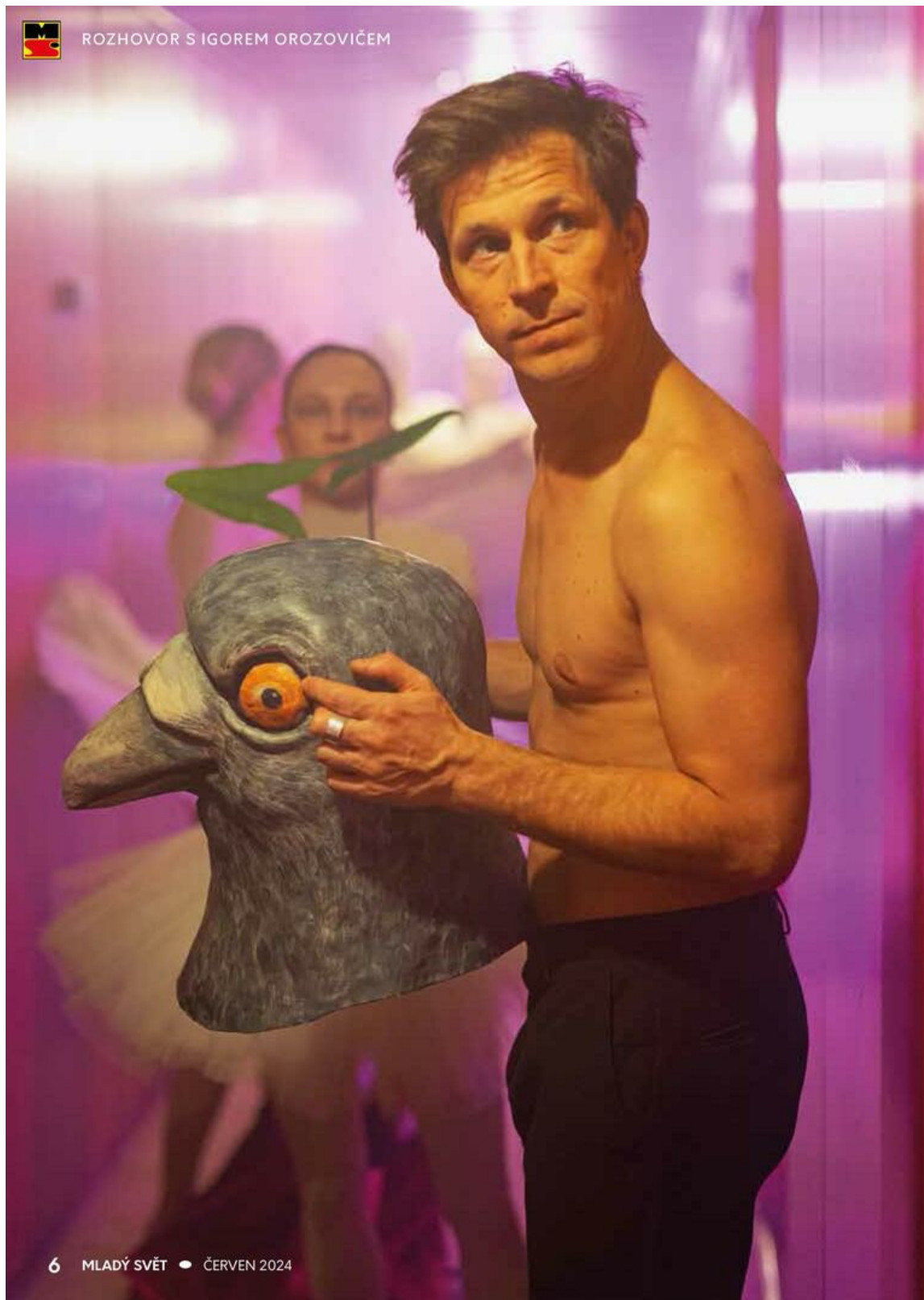
(tz, jj)

MŮŽU ZJISTIT, ŽE MĚ TO TAKHLE BAVÍ A PILOVAT TEN STYL, KTERÝ JE NAZNAČENÝ V PROFILOVÝCH PÍSNÍCH, JAKO JE TITULNÍ KDYŽ CHLAP SVLÉKÁ TMU NEBO NÁUŠNICE. ALE VIDÍM TO SPÍŠ NA UDRŽOVÁNÍ PESTROSTI. I DÍKY TOMU ALBU MÁM KOLEM SEBE SPOUSTU NOVÝCH IMPULSŮ A MUSÍM STRAŠNĚ MOC MAKAT. TAKŽE NEMÁM ČAS REJPAT SE V TOM, JESTLI MÁ SMYSL DĚLAT TO, CO DĚLÁM. MÁM TO TAK, ŽE BUĎ MĚ NĚKDO BAVÍ, NEBO MĚ NEBAVÍ A JESTLI CHCE BÝT ODTAŽITÝ, TAK AŽ JE. NIKDY JSEM NEMĚL PROBLÉM S AUTORITAMI. BUĎ NÁM TO MEZI SEBOU LIDSKY FUNGUJE, NEBO NE.

foto: Lucie Levá, Martin Kubica, Supraphon

ROZHOVOR S IGOREM OROZOVIČEM

6 MLADÝ SVĚT • ČERVEN 2024

Když už jsem se pustil

do té hudby, pojd'me si to trochu užít

text: Jan Januš, foto: Lucie Levá, Martin Kubica, Supraphon

Igor Orozovič patří k hereckým hvězdám Národního divadla, zároveň ale úspěšně koncertuje. Písničky si dává dohromady sám: tvoří hudbu, texty, zpívá. Nedávno, jen krátce před svými 40. narozeninami, které oslaví 7. července, vydal své první album, *Když chlap svléká tmu*. V ambicích na vlastní autorskou desku ho sice možná kdysi trochu zabrzdil spolužák Tomáš Klus, ale teď, po důkladném otestování písniček na koncertech, míří k žánru „Orozovič“. A utvrzuje se v tom, že to, co dělá, má smysl.

Aktuálně vám vyšlo první autorské album, *Když chlap svléká tmu*. Kdy vás napadlo, že byste rád vydal desku?

Vždycky jsem doufal, že si jednou zkusím autorskou a sólovou polohu. Kdybych si ale rovnou říkal, že to bude deska, byl bych moc sebevědomý. Právě sebevědomí – a ani čas – jsem na něco takového dlouho neměl. Teď jsem se k tomu ale, po covidu, konečně dokopal. Taký mě k tomu dokopali lidé kolem mě: že už je na to ten správný čas a konstelace. Bez lidí, kteří dali důvěru mému potenciálu, bych to nedokázal. Je štěstí najít někoho, kdo ve vás věří. Nejřív jsem si ale všechny ty skladby potřeboval vyzkoušet naživo, jak fungují a jak vlastně budu fungovat já, a tak jsme koncertovali o sto šest. Taký jsme hledali zvuk a styl kapely. Což si moc neusnadňuji, protože každá moje písnička je jiná. Beru to spíš jako výhodu než jako nevýhodu, i když pro publikum to může být matoucí. Lidé pak vlastně nevědí, na jaký koncert jdou... Ideální by bylo, kdyby šli na Orozoviče a věděli, že to je ten žánr nebo mix všeho možného. Právě ten pel-mel mě totiž baví. Ta deska, ten výběr, ale nakonec zní docela uceleně.

A je už tedy Orozovič žánr?

Tohle bych v životě nedokázal říct. Ale ještě se asi budu profilovat a hledat. Myslím, že to je nikdy nekončící práce. Můžu zjistit, že mě to takhle baví a pilovat ten styl, který je naznačený v profilových písničkách, jako je titulní *Když chlap svléká tmu* nebo *Náušnice*. Ale vidím to spíš na udržování pestrosti. Lidé mají hodně rádi třeba i Labuť. Ta je ale ještě starší, z jiného tvůrčího období, z jiné energie. A i když se mně samotnému hodně líbí, takovouhle písničku napíše člověk párkrát za život, cítím, že jsem tehdy přemýšlel jinak. A tak to může být i do budoucna. Přijde třeba staré to, co dělám teď. Souvisí to i s tím, že do hudebního světa vstupuji jinak, než to bývá u muzikantů běžné. Jsem relativně dobře zakotvený herec, žívím se tím a můžu si dovolit hledat a hledat. Kdo se hudbou vysloveně živí, si žánr, který zafungoval, dál drží. Obdivuju ty umělce, kteří jdou do risku a překračují svou komfortní zónu i za cenu toho, že ztratí nějaké posluchače. Za vzor mám v tomhle Davida Bowieho. Samozřejmě se s ním nechci srovnávat, ale pořád mu to někam lítalo, a to se mi strašně líbí.

Slyšel jsem ale, že vás s tou deskou trošku zabrzdil váš spolužák z DAMU Tomáš Klus...

To bylo spíš historicky. Tom měl kytaru vždycky při sobě a s neuvěřitelným nadšením hrál svoje písničky v každé volné chvíli. Moje piano je v tomhle nevýhodné (smích). Tomáš je fakt dobrý a já jsem to mívával tak, že když jsem viděl, že někdo v něčem vyniká, spíš jsem se stáhnul a dělal třeba něco jiného. Tohle je ale už spíš minulost, člověk pracuje na tom, aby si věřil. Jak jsem říkal, mám kolem sebe teď podporu, třeba v Supraphonu, kde moje album vyšlo. Už na DAMU jsme si ale společně s Milanem Šotkem a Jiřím Suchým z Tábora založili Cabaret Calembour a tam jsme se mohli autorsky vyřádit. Vytvořili jsme si svoji poetiku, která fungovala a pořád funguje. Teď jsme oslavili patnáct let existence a vychází singl a videoklip Devadesátky.

Ke všem písničkám jste napsal texty, složil hudbu, nazpíval je. Je tohle pro vás důležité?

Že to jsou autorské věci? Vlastně ano, být interpretem jiných písní mi vlastně přijde dost zbytečné. Na to je tady zase spousta šikovnějších, kteří je mohou nahrávat a zpívat (smích). Nejsem žádný skvělý studiový zpěvák. Spíš si třeba takhle občas zablnu naživo, ale v hlavní tvorbě pro mě má smysl být nějakým způsobem otisknutý.

Myslím to tak, jestli by vás třeba nelákalo napsat jen hudbu a nechat si ji otextovat někým jiným, koho si třeba vážíte...

Ničemu se nebráním, pár lidí jsem se už takhle ptal, ale v ten moment nám to nějak nezarezovalo. Ten člověk by mě musel fakt dobře znát a napsat to opravdu pro mě. Spíš mě napadá, že bych třeba něco zkusil napsat s někým společně. Že bychom se vzájemně inspirovali. Vlastně jsem ale také zhudebnil pár básní a v tom bych rád pokračoval. Třeba Rimbauda nebo Halase. Písnič-

ka Deště je také naše oblíbená a paradoxně, i když je to František Halas, vylezla z toho totální rádiovka.

Na albu máte také duet s Kateřinou Marií Tichou. I ona si své věci píše sama, tady ale byla jen interpretkou?

Jo, jo. Tuhle písničku na koncertech zpívala původně naše zpěvačka, pak jsem ji zpíval já sám, také to fungovalo. Na album jsem ale moc chtěl ženský hlas. Miluju folkovou polohu Kateřiny Marie Tiché a perfektně to zaklaplo. Pak ještě krásně pracovala s Filipem Jelínkem na druhých hlasech a vokálech a udělali to moc hezky.

Dejte nám nahlédnout do své autorské dílny. Míváte nejdřív hudbu a pak texty? Nebo jak když?

Většinou, tak v 90 procentech, potřebuju mít ten textový nápad, tu myšlenku. Někdy vymyslím třeba jen dvě sloky, refrén a hledám hudbu. To mi většinou trvá dlouho, první nápady se snažím zahazovat, i když by možná byly z hlediska posluchačů úspěšnější. Já ale hledám specifické propojení textu a hudby, vyprávění. A když hudbu najdu, nebo spíš si ji najde sám text, dopisuji celou píseň do finální podoby. Asi mám určitý talent na improvizaci melodií na klavír, v tomhle jsem ochotný být trochu namyšlený, to zvládnu dělat šest hodin v kuse. Ale navěšovat na melodií text, to se mi moc nechce. Funguje mi to spíš naopak, říct si proč chci o něčem zpívat a pak až hledat tu formu.

A píšete na papír? Na Instagramu jsem totiž viděl, že máte papírový diář a píšete do něj perem...

(smích). Jo, jo, čmáráám rukou. Třeba u Holubiho muže se ale stalo, že jsem byl doma nemocný, spal jsem přes den a pak jsem nemohl spát v noci. Utvářely se mi v hlavě myšlenky, pár motivů jsem si napsal rukou, pak jsem se

**MŮŽU ZJISTIT, ŽE
MĚ TO TAKHLE BAVÍ
A PILOVAT TEN STYL,
KTERÝ JE NAZNAČENÝ
V PROFILOVÝCH PÍSNÍCH,
JAKO JE TITULNÍ KDYŽ
CHLAP SVLÉKÁ TMU
NEBO NÁUŠNICE. ALE
VIDÍM TO SPÍŠ NA
UDRŽOVÁNÍ PESTROSTI.**

ale probudil ve čtyři ráno a ten text jsem si napsal v polospánku do mobilu. Celkově si nápady už píšu víc do mobilu, což mě ale hrozně štve, protože je krásný listovat starým diářem a nacházet poznámky a střípky textů. Ale když pak píšu celý text, vždycky píšu rukou. Počmáráám několik áčtyřek, pak zase všechno škrtám, sesumírovávám...

Nakolik je ve vašem životě důležité právě písemnictví, psaní, literatura? Protože na albu máte odkazy třeba na Knihu džunglí nebo na Malého prince...

V písni Hvězdy byla asociace na malého tázajícího se prince úplně samozřejmá. Miluju tu knížku od dětství. A u Knihy džunglí to bylo naopak, tam jsem měl v hla-

**I DÍKY TOMU ALBU MÁM
KOLEM SEBE SPOUSTU
NOVÝCH IMPULSŮ
A MUSÍM STRAŠNĚ MOC
MAKAT. TAKŽE NEMÁM
ČAS REJPAT SE V TOM,
JESTLI MÁ SMYSL DĚLAT**

vě nejdřív název – respektive myšlenku. Používat metaforický slovník popisující přírodu, ale ve skutečnosti popisovat naši betonovou džungli. Nechci ze sebe dělat velkého intelektuála nebo někoho hodně sečtělého, ale

TO, CO DĚLÁM.

literatura je pro mě důležitá. Problémem dnešní doby je to, že nemáme v moderní kultuře moc na co odkazovat. Není společná a nedá se citovat. Dřív to bylo jednodušší v hudbě i v humoru, dalo se na něco odkázat a všichni hned věděli. V současnosti už to tak není. Buď ví jen někdo, nebo ví dneska, ale za rok už vědět nebude. Takže na co dnes odkazovat? I proto mám ve svých textech tak často Boha nebo anděly. Nejsem věřící, ale každý hned pochopí, o jakých hodnotách se bavíme.

Na albu vybočuje písnička Madamme de Janjour, pocta Ivě Janžurové, s níž hrajete nejen v Národním divadle. Jak takhle věc vznikla?

Ta písnička velmi dobře funguje, je to takové odlehčení i na našich koncertech. Vznikla na popud Českého rozhlasu do speciálního vysílání Tobogánu k narozeninám Ivy Janžurové. Bez větší ambice, aby z toho byla hitovka, ale právě díky Ivě Janžurové z toho hitovka na koncertech je. Paní Iva má ohromnou aureolu dobré osobnosti, se vším všudy. Není to trapná pop star, lidé ji mají rádi, protože je to osobnost. A není to falešná aura. Znáám ji moc dobře a vidím ji stejně. Takovouhle písničku bych nedělal pro někoho, koho bych si nevážil.

Jaké to je hrát s Ivou Janžurovou v divadle? Nebo i s dalšími legendami Národního divadla?

Perfektní. Měl jsem štěstí, že mě ty velké herecké osobnosti, bardi, dobře přijali už v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, kam jsem šel hned po škole. Díky tomu jsem neměl ostych ani v Národním divadle v Praze. Mám to tak, že buď mě někdo baví, nebo mě nebaví a jestli chce být odtazovaný, tak ať je. Nikdy jsem neměl problém s autoritami. Buď nám to mezi sebou lidsky funguje, nebo ne. A když ne, tak se z toho neposereme, že jo.

Aktuálně hrajete v Hamletovi nebo v Našich furiantech... Máte štěstí na klasiku?

No štěstí... jo, je to štěstí (smích). Hrál jsem i ve Strakonickém dudákově, hraju v Kytici, jsem tu pro ty školy,

vzdělávací herec. Ne, to si dělám legraci. Zrovna do Kytice jsem chtěl, říkal jsem si, jsem v Národním divadle, bude se to hrát v Zlaté kapličce, u toho má člověk být. Kytice se navíc tak hezky povedla... to je čest. Nejsem herec, který by byl živý z potlesku, nijak mě to nevzrušuje, jde o to, jestli nás to bavilo, nebo ne. Ale ovace, které jsou po Kytici, to jsou Rolling Stones. Lidé jsou opravdu nadšení.

zpátky, během covidu, tam krůžka byla. Měli ji všichni umělci, nebylo to spojené jen s věkem. Člověk si klade otázky, jestli má mít rodinu, jestli má to umění smysl, jestli chce do stáří tajtrlíkovat na jevišti nebo na stagi. Dokázal jsem si to nakonec srovnat a uctil jsem, že to má smysl. Třeba od té doby vím, že hodně lidí nedokáže pracovat, aniž by si k tomu pustili třeba nějakou hudbu

Říkal jste, že nehrajete pro potlesk. Proč tedy hrajete a proč zpíváte? Protože vás to baví? Nebo chcete něco předávat?

Proč umělec tvoří? Je to v něm, nebo je to nějaký vliv ADHD, člověk nikdy neví. Prostě se to tak událo. Umím si představit, že bych dělal i něco jiného, třeba v zoo nebo pro spolek zachraňující zvířata, to by mě určitě bavilo. Ale ve finále by to stejně dopadlo tak, že bych si do diáře kreslil, což dělám na cestách i teď. Je to prostě způsob vnímání světa. A možná spíš ventil.

Za pár dnů, 7. července, vám bude 40. Je to zlom, nebo je to jen číslo?

Teď jsem našťásti ve fázi, že to beru jen jako číslo. I díky tomu albu mám kolem sebe spoustu nových impulsů a musím strašně moc makat. Takže nemám čas rejpat se v tom, jestli má smysl dělat to, co dělám. Ale dva roky

nebo seriál. Nemusí to být nejhlubší umění, energii je ale potřeba dotovat i jinak než jídlem.

A co třeba seriál Polda?

To byla zábavná práce, s dobrou partou, první série byla skvěle napsaná. Poldovi a dalším projektům samozřejmě vděčím i za určitou popularitu. Bez ní bych si mohl hrát písničky v prázdných klubech. Během covidu jsem rozjel i Facebook a Instagram. Je to dnes nutnost a kdo nemá výhodu nějakého zviditelnění, tak to má strašně těžký. Těžko se pak leze i do médií. Protože kdo by dělal rozhovor o neznámém klukovi, co rád hraje na piano a kdo by to pak četl? Nikdo. Bohužel je to takhle komplexní. A je to potřeba všechno nějak vybalancovat.

Chystáte teď nějaký další seriál nebo film?

Možná budu hrát hlavní roli v jednom filmu. Sice je to trochu romantárna, ale z přírody, bude to něco jiného,

než se běžně točí. Ale uvidíme, jestli to zvládneme skloubit s diářem. Točím rád, ale musí to mít pro mě smysl. Seriály pro mě zatím nejsou existenčně nutné. Chci mít čas na hudbu. A už jsem přece jen ve věku, kdy člověk nezvládne dělat sedmdesát věcí najednou, zvládne jich najednou jen pár, a i tak je to těžké. Takže když už jsem se pustil do té hudby, tak si to pojďme trochu užít.

V červenci budete hrát třeba na karlovarském filmovém festivalu...

To budeme na menší stagi, ale bude to super. Na konci srpna budeme mít dva velké open air koncerty v Brně na Špilberku a na Letní scéně Musea Kampa v Praze.

A na podzim by mělo vyjít album Když chlap svléká tmu i na vinylu. Těšíte se?

Snad, člověk nikdy neví. Ale každý muzikant chce vinyl a k mému žánru to může fungovat. Vinyl může zaujmout třeba i někoho mladšího, kdo už si céděčko nekoupí a nemá ho ani kde přehrát. Vinyl je cool a je to i hezká designová věc, navíc titulní fotka od Lucie Levé vypadá ve velkém formátu skvěle. Tak na to se třeba i těším. *

**MÁM TO TAK, ŽE BUĎ MĚ
NĚKDO BAVÍ, NEBO MĚ
NEBAVÍ A JESTLI CHCE
BÝT ODTAŽITÝ, TAK AŽ
JE. NIKDY JSEM NEMĚL
PROBLÉM S AUTORITAMI.
BUĎ NÁM TO MEZI
SEBOU LIDSKY FUNGUJE,
NEBO NE.**

Když chlap svléká tmou

Před dvěma lety herec a muzikant Igor Orozovič odstartoval svoji sólovou hudební dráhu koncerty, které se těší velkému zájmu a často bývají vyprodané napříč Českem i Moravou. Posluchači oceňují Igorovy osobité autorské písně kombinující prvky šansonu, popu i jiných žánrů. Hudební recenzenti si všimají Orozovičova charakteristicky temného hlasu, kterým své autorské písně podává posluchačům s osobitou mužskou energií. Ve svých písních se nebojí vášně a patosu, ale zároveň přimíchává humor, křehkou poezii, ale i palčivá témata reflektující současnou situaci naší planety.

Na svém debutovém albu *Když chlap svléká tmou* spolupracoval s renomovaným producentem Filipem Jelínkem (který také spolupracuje intenzivně např. s Danem Bártou) a v několika duetech zpívá se zpěvačkami Barborou Polákovou, Kateřinou Marií Tichou, Anetou Langerovou a v písni *Madamme de Janjour* se ozve hlas legendární herečky Ivy Janžurové. Album vyšlo u Supraphonu.

Na albu se podíleli vyhledávaní hudebníci napříč žánry v čele s vokalistkou Markétou Foukalovou, basistou a.m. almelou (Meky Žbirka, Thom Artway), bubeníkem Davidem Landštofem (Radůza, James Harries), klávesistou Františkem Boříkem (Mandrage),

Když chlap svléká tmou

kytaristou Michalem Rákosníkem, ale i pianista Jan Aleš, bubeník Roman Vícha, multiinstrumentalista Ondřej Klímek, kytarista Igor Ochepovský a mnoho dalších.

Vydání alba předchází singl *Holubí muž*, který doprovází videoklip v režii držitele Českého lva Jana Baseta Střítežského pod choreografickým vedením držitele několika cen Thálie Ondřeje Vinkláta a vynikajícího tanečního uskupení DEKKADANCERS. *Holubí muž* je v nadsázce téměř autobiografickým songem naznačujícím tón a styl celého alba *Když chlap svléká tmou*. (tz, jj) *

[« zpět na začátek](#)